

EDITORIAL

Assumpta és Maria

Novament ens trobem a la vigília d'una de les festes més estimades a tota la Catolicitat, i, sobretot, a la nostra terra, d'una tradició mariana secular i perseverant: la diada de la qual l'Església celebra la meravellosa i sobrenatural Assumpció de la Mare de Déu, que representa la seva victòria final i l'etern reconeixement de Reina dels cels i de la terra.

No volem pas remarcar l'enorme transcendència d'aquest fet, que el Papa Pius XIIè, l'any 1950, declarà dogma de fe, ja que tots els catòlics la coneixem i l'apreciem pregonament.

En parlem només perquè creiem que, per a nosaltres, parlar de la nostra Mare Divina és sempre un motiu de goig, un tema que no ens cansa i que sona agradablement a les nostres oïes.

Amb tot, la nostra devoció i el nostre amor no poden reduir-se ni limitar-se a aquesta cosa tan senzilla com és simplement parlar-ne, com fem tan sovint en moltes qüestions i en molts aspectes.

Un adagi popular, sentència i profund, com acostumen a ser totes les dites que s'han fet clàssiques, diu que les paraules el vent se les emporta.

Molt migrat fóra, doncs, l'amor que puguéssim sentir per Maria, si només es concretés a simples paraules i no tingués una projecció efectiva i real en les nostres relacions humanes, en els nostres fets diversos, en la nostra vida total i absoluta, pastada i arrodonida per cadascuna de les petites i grans coses que hem de pensar, sentir i realitzar cada dia.

No n'hi ha prou de creure i d'estar convençuts que Maria és la nostra Mare. Com tampoc no és suficient manifestar que li professem un ver amor i retre-li homenatge d'adoració.

Si volem estimar-la de debò, hem de demostrar ho en forma categòrica, que no doni lloc al més petit dubte. Aquest amor, si és sincer, ha de veure's plasmat en cada un de tots els nostres actes i en tots els moments de la nostra existència.

Només així palesarem, als ulls del món, que hem comprès exactament la nostra filiació mariana i que hem acceptat, de soca-rel, el dogma de l'Assumpció de la Verge Maria.

I, llavors, podrem celebrar, dignament i plena, aquesta gran festa de la nostra Església. — R. MUNNÉ I COLL.

Nota important:

Com és ja costum, la setmana vinent no publicarem el nostre periòdic a fi de poder preparar el número extraordinari que apareixerà en ocasió de la Festa Major de la ciutat.

DOS

Hermanitas de Jesús

El pasado miércoles en la Casa de Cultura dos religiosas —una chilena, otra barcelonesa— de la congregación del Padre Foucauld, hablaron para nosotros.

No fue una documentada conferencia. Tuvo la sencillez y la espontaneidad de una conversación entre las dos religiosas y el público asistente. Nos presentaron la vida del fundador y la obra que estas religiosas, llamadas «hermanitas de Jesús», están desarrollando en todo el mundo.

En las proyecciones que ilustraron la conferencia pudimos apreciar la presencia de estas religiosas en los cinco continentes. Son en total 750 y las vimos fotografiadas entre los esquimales en el polo, entre los pigmeos, en el Congo, en Madrid, en Dinamarca, en la India, en Japón... y nos sorprendió más, al saber que su congregación fue fundada en 1939.

Su campo de apostolado —lo vimos también— es el lugar más humilde, los barrios más necesitados, los más alejados de Cristo. Y las hermanitas se hacen pobres con los pobres, trabajadoras con las obreras, prisioneras con los que están en prisión, para decir aquello de San Pablo: «me he hecho todo a todos, para salvar a todos».

Su apostolado —lo dijo la religiosa varias veces— es el ejemplo, el testimonio silencioso, la demostración patente de una vida cristiana en la sencillez de la oración y el trabajo. No predicán a voces: hacen. Y su acción convence...

J. T.

En este número:

El Pare Foucauld,

*Una espiritualitat
per al segle XX*

Colònies